

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2017/852

z dnia 17 maja 2017 r.

w sprawie rtęci oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1102/2008

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rtęć jest substancją bardzo toksyczną, stanowiącą globalne i poważne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, w tym również w postaci metylortęci obecnej w rybach i owocach morza oraz w ekosystemach i organizmach dzikiej fauny i flory. Ze względu na transgraniczny charakter zanieczyszczenia rtęcią, od 40 % do 80 % całkowitej depozycji rtęci w Unii pochodzi spoza Unii. Uzasadnione jest więc podjęcie działań na poziomie lokalnym, regionalnym, krajowym i międzynarodowym.
- (2) Większość emisji rtęci i powiązanego z nimi ryzyka narażenia wynikają z działalności człowieka, takiej jak podstawowe wydobycie i przetwarzanie rtęci, stosowanie rtęci w produktach i procesach przemysłowych, tradycyjne wydobycie i przetwarzanie złota na małą skalę, spalanie węgla oraz gospodarowanie odpadami rtęciowymi.
- (3) Siódmy program działań w zakresie środowiska przyjęty decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE ⁽³⁾ ustanawia cel długoterminowy, jakim jest nietoksyczne środowisko, oraz przewiduje w tym celu, że niezbędne jest podjęcie działań zapewniających do 2020 r. minimalizację znaczących negatywnych skutków chemikaliów dla zdrowia ludzkiego i środowiska.

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 19.8.2016, s. 122.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2017 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 25 kwietnia 2017 r.

⁽³⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety” (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 171).

- (4) Określona w komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2005 r. „Strategia Wspólnoty w zakresie rtęci”, zmieniona w dniu 7 grudnia 2010 r. (zwana dalej „strategią”), ma na celu ograniczenie, a jeżeli to możliwe, całkowite wyeliminowanie globalnego antropogenicznego uwalniania rtęci do atmosfery, wody i gruntu.
- (5) W ciągu ostatnich 10 lat w Unii poczyniono znaczące postępy w dziedzinie gospodarowania rtęcią w następstwie przyjęcia strategii oraz szeregu środków dotyczących emisji rtęci, podaży, popytu, a także wykorzystania nadwyżek i zapasów rtęci oraz gospodarowania nimi.
- (6) Strategia zaleca, aby wynegocjowanie i zawarcie prawnie wiążącego instrumentu międzynarodowego dotyczącego rtęci stało się priorytetem, ponieważ działanie samej Unii samo nie może zagwarantować skutecznej ochrony obywateli Unii przed negatywnymi skutkami rtęci dla zdrowia.
- (7) Unia i 26 państw członkowskich podpisały konwencję z Minamaty w sprawie rtęci z 2013 r. (zwaną dalej „konwencją”). Dwa państwa członkowskie, które nie podpisały konwencji – Estonia i Portugalia – oświadczyły, że zobowiązują się do jej ratyfikowania. Unia i wszystkie jej państwa członkowskie są zatem zobowiązane do zawarcia, transpozycji i wykonania konwencji.
- (8) Szybkie zatwierdzenie konwencji przez Unię oraz jej ratyfikacja przez państwa członkowskie zachęci największych światowych użytkowników i emitentów rtęci, którzy są sygnatariuszami konwencji, do jej ratyfikowania i wykonania.
- (9) Niniejsze rozporządzenie powinno uzupełniać dorobek prawny Unii oraz ustanowić przepisy potrzebne do zapewnienia pełnego dostosowania dorobku prawnego Unii do konwencji, tak aby umożliwić Unii i jej państwom członkowskim, odpowiednio, zatwierdzenie lub ratyfikację oraz wykonanie konwencji.
- (10) Podjęcie przez Unię dalszych działań, wychodzących poza wymogi określone w konwencji, otworzyłyby drogę, podobnie jak w przypadku rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1102/2008 ⁽¹⁾, produktom i procesom beztęciowym.
- (11) Zgodnie z art. 193 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), niniejsze rozporządzenie nie stanowi przeszkody dla państw członkowskich w utrzymaniu lub wprowadzaniu bardziej rygorystycznych środków ochronnych, pod warunkiem że środki te są zgodne z traktatami i że zostały one notyfikowane Komisji.
- (12) Zakaz wywozu rtęci ustanowiony w rozporządzeniu (WE) nr 1102/2008 należy uzupełnić o ograniczenia dotyczące przywozu rtęci, które różnią się w zależności od źródła, planowanego wykorzystania oraz miejsca pochodzenia rtęci. Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ powinno nadal mieć zastosowanie do przywozu odpadów rtęciowych, w szczególności w odniesieniu do uprawnień przyznanych w tym rozporządzeniu właściwym organom.
- (13) Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące przywozu rtęci i mieszanin rtęci do Unii mają na celu zapewnienie spełnienia przez Unię i państwa członkowskie zobowiązań wynikających z konwencji w zakresie handlu rtęcią.
- (14) Należy zakazać wywozu, przywozu i produkcji szeregu produktów z dodatkiem rtęci odpowiadających za znaczący odsetek wykorzystania rtęci i związków rtęci w Unii i na świecie.
- (15) Niniejsze rozporządzenie powinno stosować się bez uszczerbku dla mającego zastosowanie dorobku prawnego Unii, który ustanawia surowsze wymogi dotyczące produktów z dodatkiem rtęci, w tym w odniesieniu do maksymalnej zawartości rtęci.
- (16) Należy stopniowo wycofywać rtęć i związki rtęci z procesów produkcyjnych, a w tym celu należy zapewnić zachęty do badań nad substancjami będącymi alternatywą dla rtęci, nieszkodliwymi lub przynajmniej mniej niebezpiecznymi dla środowiska i zdrowia ludzi.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1102/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie zakazu wywozu rtęci metalicznej, niektórych związków i mieszanin rtęci oraz bezpiecznego składowania rtęci metalicznej (Dz.U. L 304 z 14.11.2008, s. 75).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz.U. L 190 z 12.7.2006, s. 1).

- (17) Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ zakazuje – od dnia 10 października 2017 r. – produkcji, wprowadzania do obrotu i stosowania pięciu związków fenylortęci, o których wiadomo, że są stosowane, głównie jako katalizator, w produkcji poliuretanu. Stosowanie innych katalizatorów zawierających rtęć w produkcji poliuretanu również powinno być zakazane od dnia 1 stycznia 2018 r.
- (18) Należy stopniowo zaprzestawać produkcji alkoholalanów z wykorzystaniem rtęci jako elektrody i jak najszybciej zastąpić taki proces produkcyjny wykonalnymi bezrtęciowymi procesami produkcyjnymi. W przypadku niedostępności odpowiednich bezrtęciowych procesów produkcyjnych należy określić warunki działalności w odniesieniu do produkcji metanolanu lub etanolanu sodu lub potasu z wykorzystaniem rtęci. Należy przyjąć środki służące ograniczeniu stosowania rtęci, tak aby stopniowo zaprzestawać jego stosowania w takiej produkcji możliwie najszybciej, a w każdym razie przed dniem 1 stycznia 2028 r.
- (19) Produkcja i wprowadzanie do obrotu nowych produktów z dodatkiem rtęci oraz wykorzystanie nowych procesów produkcyjnych wykorzystujących rtęć lub związki rtęci spowodowałyby zwiększenie stosowania rtęci i związków rtęci oraz wzrost emisji rtęci w Unii. Taka nowa działalność powinna zatem zostać zakazana, chyba że ocena wykaże, że nowy produkt z dodatkiem rtęci lub nowy proces produkcyjny przyniosłby znaczącą korzyść dla środowiska lub zdrowia raz że nie stanowią one znaczącego zagrożenia dla środowiska ani dla zdrowia ludzkiego, a także że nie są dostępne wykonalne pod względem technicznym bezrtęciowe alternatywy przynoszące takie korzyści.
- (20) Stosowanie rtęci i związków rtęci w tradycyjnym wydobyciu i przetwarzaniu złota na małą skalę odpowiada za znaczący odsetek zużycia i emisji rtęci na świecie oraz przynosi negatywne skutki zarówno społecznościom lokalnym, jak i na poziomie globalnym. Takie stosowanie rtęci i związków rtęci powinno zatem zostać zakazane na mocy niniejszego rozporządzenia i powinno być regulowane na poziomie międzynarodowym. Bez uszczerbku dla zakazu takich zastosowań oraz w uzupełnieniu do wdrażanych przez państwa członkowskie skutecznych, proporcjonalnych i odstrasżających sankcji za naruszenia niniejszego rozporządzenia, należy również przewidzieć plan krajowy na wypadek częstszych niż jedynie sporadyczne przypadków naruszenia tego zakazu, aby rozwiązać problem tradycyjnego wydobycia i przetwarzania złota na małą skalę z wykorzystaniem amalgamacji przy użyciu rtęci w celu otrzymania złota z rudy.
- (21) Stosowanie amalgamatu stomatologicznego odpowiada za największe zużycie rtęci w Unii i jest znaczącym źródłem zanieczyszczenia. Dlatego też należy stopniowo ograniczać stosowanie amalgamatu stomatologicznego zgodnie z konwencją i planami krajowymi w oparciu w szczególności o środki wymienione w załączniku A część II do konwencji. Komisja powinna dokonać oceny wykonalności stopniowego zaprzestawania stosowania amalgamatu stomatologicznego w perspektywie długoterminowej, najlepiej do 2030 r., oraz przygotować sprawozdanie na ten temat, z uwzględnieniem planów krajowych wymaganych na mocy niniejszego rozporządzenia i przy pełnym poszanowaniu kompetencji państw członkowskich w dziedzinie organizacji i świadczenia usług zdrowotnych i opieki medycznej. Ponadto należy przyjąć szczególne profilaktyczne środki ochrony zdrowia w odniesieniu do podatnych na zagrożenia grup ludności, takich jak dzieci oraz kobiety ciężarne lub karmiące piersią.
- (22) Należy dopuścić do stosowania jedynie amalgamat stomatologiczny w formie kapsułkowanej w odmierzonej dawce, a stosowanie separatorów amalgamatu w gabinetach stomatologicznych, w których stosuje się amalgamat stomatologiczny lub wypełnienia z amalgamatu stomatologicznego, lub w którym usuwa się zęby zawierające takie wypełnienia, powinno być obowiązkowe, aby zapewnić ochronę lekarzy dentystów i pacjentów przed narażeniem na działanie rtęci oraz w celu zapewnienia, aby powstałe odpady były zbierane i unieszkodliwiane zgodnie z należyłą gospodarką odpadami oraz aby w żadnych okolicznościach nie były uwalniane do środowiska. Dlatego też należy zakazać lekarzom dentystom stosowania rtęci w formie niekapsułkowanej. Kapsułki amalgamatu, takie jak opisane w normach europejskich EN ISO 13897:2004 i EN ISO 24234:2015, są uważane za odpowiednie do użytku przez lekarzy dentystów. Ponadto należy określić minimalną skuteczność separatorów amalgamatu pod względem poziomu zatrzymywania. Zgodność separatorów amalgamatu powinna być określana według odpowiednich norm, takich jak norma europejska EN ISO 11143:2008. Z uwagi na wielkość podmiotów gospodarczych z sektora stomatologii, których dotyczy ta zmiana, należy zapewnić wystarczający okres czasu na dostosowanie się do nowych wymogów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

- (23) Szkolenia dla studentów stomatologii i lekarzy dentyistów dotyczące stosowania bezręczowych alternatyw, w szczególności dla grup ludności podatnych na zagrożenia, takich jak dzieci i kobiety ciężarne lub karmiące piersią, a także prowadzenie badań i innowacje w dziedzinie zdrowia jamy ustnej w celu podniesienia poziomu wiedzy na temat istniejących materiałów i technik rekonstrukcji oraz w celu tworzenia nowych materiałów, mogą pomóc w ograniczeniu stosowania rtęci.
- (24) Do końca 2017 r. w Unii powstanie ponad 6 000 ton metrycznych płynnych odpadów rtęciowych, głównie w wyniku obowiązkowego wycofania z eksploatacji ogniw rtęciowych w przemyśle chloro-alkalicznym zgodnie z decyzją wykonawczą Komisji 2013/732/UE ⁽¹⁾. Ze względu na ograniczone dostępne zdolności konwersji odpadów płynnej rtęci, w niniejszym rozporządzeniu należy nadal zezwolić na czasowe składowanie płynnych odpadów rtęciowych przez okres wystarczający do zapewnienia konwersji, a w stosownych przypadkach zastąpienia wszystkich wytworzonych odpadów tego rodzaju. Takie składowanie powinno być prowadzone zgodnie z wymogami określonymi w dyrektywie Rady 1999/31/WE ⁽²⁾.
- (25) Ponieważ rtęć jest substancją niezwykle niebezpieczną w stanie płynnym, należy zakazać stałego składowania, bez uprzedniej obróbki, odpadów rtęciowych, ze względu na zagrożenia związane z takim unieszkodliwianiem. Należy zatem poddać odpady rtęciowe odpowiedniej konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zastąpienia przed trwałym składowaniem. W tym celu, a także w celu zmniejszenia powiązanych zagrożeń, państwa członkowskie powinny uwzględnić wytyczne techniczne dotyczące rtęci określone w Konwencji bazyjskiej o kontroli transgranicznego przemieszczania i usuwania odpadów niebezpiecznych.
- (26) Aby zapewnić właściwe wykonywanie przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących odpadów, należy podjąć środki zapewniające skuteczny system identyfikowalności w całym łańcuchu gospodarowania odpadami rtęciowymi, wymagającymi od producentów rtęci i operatorów obiektów gospodarowania odpadami, którzy składują i przetwarzają takie odpady, ustanowienia rejestru informacji jako elementu dokumentacji prowadzonej zgodnie z wymogami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE ⁽³⁾.
- (27) Konwencja zobowiązuje Strony, aby dążyły do opracowania odpowiednich strategii identyfikacji i oceny terenów zanieczyszczonych rtęcią lub związkami rtęci. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE ⁽⁴⁾ wymaga od operatorów instalacji przemysłowych przeciwdziałania zanieczyszczeniu gruntu. Ponadto dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁵⁾ wymaga od państw członkowskich przeciwdziałania zanieczyszczeniu gruntu, jeżeli ma ono negatywny wpływ na stan jednolitej części wód. Dlatego też Komisja i państwa członkowskie powinny prowadzić wymianę informacji, aby dzielić się doświadczeniami z inicjatyw i środków podejmowanych na poziomie krajowym.
- (28) Aby odzwierciedlić obecną wiedzę naukową na temat zagrożeń związanych z metylortęcią, przy okazji przeglądu niniejszego rozporządzenia Komisja powinna dokonać oceny obecnych wartości pobrania niestanowiącego zagrożenia dla zdrowia i ustalić nowe bezpieczne dla zdrowia wartości odniesienia dla rtęci.
- (29) W celu dostosowania prawodawstwa unijnego do decyzji Konferencji Stron konwencji popartych przez Unię w drodze decyzji Rady przyjętej zgodnie z art. 218 ust. 9 TFUE, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmian załączników do niniejszego rozporządzenia oraz w odniesieniu do przedłużania dozwolonego okresu tymczasowego składowania odpadów rtęciowych. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽⁶⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

⁽¹⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2013/732/UE z dnia 9 grudnia 2013 r. ustanawiająca konkluzje dotyczące najlepszych dostępnych technik (BAT) zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych, w odniesieniu do produkcji chloro-alkalicznej (Dz.U. L 332 z 11.12.2013, s. 34).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. L 182 z 16.7.1999, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17).

⁽⁵⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

- (30) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do określenia form przywozu i wywozu, określenia wymogów technicznych dotyczących bezpiecznego dla środowiska tymczasowego składowania rtęci, związków rtęci i mieszanin rtęci, zakazu lub zezwolenia dotyczącego nowych produktów z dodatkiem rtęci oraz procesów produkcyjnych wykorzystujących rtęć lub związki rtęci, a także obowiązków sprawozdawczych, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾.
- (31) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie do naruszeń niniejszego rozporządzenia oraz zapewnić ich wdrożenie. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (32) Ze względu na charakter i zakres zmian, które należy wprowadzić do rozporządzenia (WE) nr 1102/2008, oraz w celu zwiększenia pewności prawa, jasności, przejrzystości oraz dla uproszczenia przepisów, rozporządzenie to należy uchylić.
- (33) Aby właściwe organy państw członkowskich i podmioty gospodarcze, których dotyczy niniejsze rozporządzenie, miały wystarczający czas na dostosowanie się do nowego systemu ustanowionego na mocy niniejszego rozporządzenia, powinno ono mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2018 r.
- (34) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzi i środowiska przed antropogenicznymi emisjami i uwolnieniami rtęci i związków rtęci, między innymi za pomocą zakazu wywozu i przywozu rtęci i produktów z dodatkiem rtęci, ograniczeń dotyczących stosowania rtęci w procesach produkcyjnych, produktach, w tradycyjnym wydobywaniu i przetwarzaniu złota na małą skalę oraz w amalgamacie stomatologicznej, a także poprzez obowiązki mające zastosowanie do odpadów rtęciowych, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na transgraniczny charakter zanieczyszczeń rtęcią i charakter środków, jakie mają zostać podjęte, możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i cel

Niniejsze rozporządzenie ustanawia środki i warunki dotyczące stosowania i składowania rtęci, związków rtęci i mieszanin rtęci, oraz handlu nimi, a także produkcji i stosowania produktów z dodatkiem rtęci oraz handlu nimi, jak również gospodarowania odpadami rtęciowymi, w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzi i środowiska przed antropogenicznymi emisjami i uwolnieniami rtęci i związków rtęci.

Państwa członkowskie mogą, w stosownych przypadkach, stosować wymogi surowsze, niż wymogi ustanowione w niniejszym rozporządzeniu, zgodnie z TFUE.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „rtęć” oznacza rtęć metaliczną (Hg, CAS RN 7439-97-6);
- 2) „związek rtęci” oznacza jakąkolwiek substancję składającą się z atomów rtęci oraz jednego lub większej liczby atomów innego pierwiastka chemicznego, która może zostać rozdzielona na poszczególne składniki wyłącznie w drodze reakcji chemicznych;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- 3) „mieszanina” oznacza mieszaninę lub roztwór składający się z dwóch lub większej liczby substancji;
- 4) „produkt z dodatkiem rtęci” oznacza produkt lub składnik produktu, który zawiera rtęć lub związki rtęci dodane do niego celowo;
- 5) „odpady rtęciowe” oznaczają rtęć metaliczną, którą zakwalifikowano jako odpady zgodnie z art. 3 pkt 1 dyrektywy 2008/98/WE;
- 6) „wywóz” oznacza którykolwiek z poniższych:
 - a) ostateczny lub czasowy wywóz rtęci, związków rtęci i mieszanin rtęci oraz produktów z dodatkiem rtęci spełniających warunki art. 28 ust. 2 TFUE;
 - b) powrotny wywóz rtęci, związków rtęci i mieszanin rtęci oraz produktów z dodatkiem rtęci niespełniających warunków określonych w art. 28 ust. 2 TFUE, które objęte są procedurą celną inną niż zewnętrzna procedura tranzytu unijnego dla przepływu towarów przez obszar celny Unii;
- 7) „przywóz” oznacza fizyczne wprowadzenie na obszar celny Unii rtęci, związków rtęci i mieszanin rtęci oraz produktów z dodatkiem rtęci objętych procedurą celną inną niż zewnętrzna procedura tranzytu unijnego dla przepływu towarów przez obszar celny Unii;
- 8) „unieszkodliwianie” oznacza unieszkodliwianie zdefiniowane w art. 3 pkt 19 dyrektywy 2008/98/WE;
- 9) „wydobycie podstawowe rtęci” oznacza wydobycie, w ramach którego podstawowym poszukiwanym materiałem jest rtęć;
- 10) „konwersja” oznacza chemiczną zmianę stanu fizycznego rtęci ze stanu płynnego do siarczku rtęci lub porównywalnego związku chemicznego co najmniej równie stabilnego i co najmniej równie mało rozpuszczalnego w wodzie oraz niestanowiącego większego zagrożenia dla środowiska lub zdrowia niż siarczki rtęci.
- 11) „wprowadzenie do obrotu” oznacza odpłatne lub wolne od opłat dostarczenie lub udostępnienie na rzecz osoby trzeciej. Przywóz uznaje się za wprowadzenie do obrotu.

ROZDZIAŁ II

OGRANICZENIA W HANDLU I PRODUKCJI DOTYCZĄCE RTĘCI, ZWIĄZKÓW RTĘCI, MIESZANIN RTĘCI ORAZ PRODUKTÓW Z DODATKIEM RTĘCI

Artykuł 3

Ograniczenia wywozowe

1. Zakazuje się wywozu rtęci.
2. Wywozu związków rtęci i mieszanin rtęci wymienionych w załączniku I zakazuje się od dat określonych w tym załączniku.
3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 zezwala się na wywóz związków rtęci wymienionych w załączniku I przeznaczonych do badań na skalę laboratoryjną lub do analiz laboratoryjnych.
4. Zakazuje się wywozu, do celów odzysku rtęci, związków rtęci i mieszanin rtęci, które nie są objęte zakazem określonym w ust. 2.

Artykuł 4

Ograniczenia przywozowe

1. Zakazuje się przywozu rtęci i przywozu mieszanin rtęci wymienionych w załączniku I, w tym odpadów rtęciowych z jakichkolwiek dużych źródeł, o których mowa w art. 11 lit. a)–d), do celów innych niż unieszkodliwianie odpadów. Taki przywóz w celu unieszkodliwienia odpadów jest dozwolony tylko wtedy, gdy państwo wywozu nie ma dostępu do dostępnych zdolności konwersji na własnym terytorium.

Bez uszczerbku dla art. 11 oraz na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu zezwala się na przywóz rtęci i przywóz mieszanin rtęci wymienionych w załączniku I, do zastosowania dozwolonego w państwie członkowskim, w przypadku gdy państwo członkowskie przywozu wydało pisemną zgodę na taki przywóz w jednym z następujących przypadków:

- a) państwo wywozu jest Stroną konwencji, a wywożona rtęć nie pochodzi z wydobycia podstawowego rtęci zakazanego na mocy art. 3 ust. 3 i 4 konwencji; lub
- b) państwo wywozu niebędące Stroną konwencji przedstawiło zaświadczenie potwierdzające, że rtęć nie pochodzi z wydobycia podstawowego rtęci.

Bez uszczerbku dla wszelkich środków krajowych przyjętych zgodnie z TFUE, zastosowanie dozwolone zgodnie z prawodawstwem unijnym uważa się za zastosowanie dozwolone w danym państwie członkowskim do celów niniejszego ustępu.

2. Zakazuje się przywozu mieszanin rtęci nieobjętych zakresem ust. 1 oraz związków rtęci, do celów odzysku rtęci.
3. Zakazuje się przywozu rtęci do zastosowania w tradycyjnym wydobyciu i przetwarzaniu złota na małą skalę.
4. W przypadku gdy przywóz odpadów rtęciowych jest dozwolony zgodnie z niniejszym artykułem, rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 nadal ma zastosowanie w uzupełnieniu do wymogów niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 5

Wywóz, przywóz i produkcja produktów z dodatkiem rtęci

1. Bez uszczerbku dla surowszych wymogów określonych w innych mających zastosowanie przepisach prawodawstwa unijnego, zakazuje się wywozu, przywozu i produkcji w Unii produktów z dodatkiem rtęci określonych w załączniku II od dat określonych w tym załączniku.
2. Zakaz ustanowiony w ust. 1 nie ma zastosowania do któregokolwiek z poniższych produktów z dodatkiem rtęci:
 - a) produkty, które są istotne dla ochrony ludności i zastosowań militarnych;
 - b) produkty służące do badań, do kalibracji instrumentów lub wykorzystywane jako wzorce odniesienia.

Artykuł 6

Formularze przywozowe i wywozowe

Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych decyzje w sprawie formularzy, które mają być stosowane do celów wykonania art. 3 i 4. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

ROZDZIAŁ III

OGRANICZENIA DOTYCZĄCE STOSOWANIA I SKŁADOWANIA RTĘCI, ZWIĄZKÓW RTĘCI I MIESZANIN RTĘCI

Artykuł 7

Działalność przemysłowa

1. Zakazuje się stosowania rtęci i związków rtęci w procesach produkcyjnych wymienionych w załączniku III część I od dat określonych w tej części tego załącznika.
2. Stosowanie rtęci i związków rtęci w procesach produkcyjnych wymienionych w załączniku III część II jest dozwolone tylko zgodnie z warunkami określonymi w tej części tego załącznika.
3. Tymczasowe składowanie rtęci i związków rtęci oraz mieszanin rtęci wymienionych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia musi być prowadzone w sposób bezpieczny dla środowiska, przy zachowaniu progów oraz zgodnie z wymogami określonymi w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE ⁽¹⁾ i w dyrektywie 2010/75/UE.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie kontroli zagrożeń poważnymi awariami związanymi z substancjami niebezpiecznymi, zmieniająca, a następnie uchylająca dyrektywę Rady 96/82/WE (Dz.U. L 197 z 24.7.2012, s. 1).

Aby zapewnić jednolite stosowanie obowiązku ustanowionego w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające wymogi techniczne dotyczące bezpiecznego dla środowiska tymczasowego składowania rtęci, związków rtęci i mieszanin rtęci, zgodnie z decyzjami przyjmowanymi przez Konferencję Stron konwencji zgodnie z art. 10 ust. 3 i art. 27 konwencji, pod warunkiem że Unia poparła daną decyzję w drodze decyzji Rady przyjętej zgodnie z art. 218 ust. 9 TFUE. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 8

Nowe produkty z dodatkiem rtęci i nowe procesy produkcyjne

1. Podmioty gospodarcze nie mogą produkować ani wprowadzać do obrotu produktów z dodatkiem rtęci, które nie były produkowane przed dniem 1 stycznia 2018 r. (zwanym dalej „nowymi produktami z dodatkiem rtęci”), chyba że zezwolono im na to w drodze decyzji podjętej zgodnie z ust. 6 niniejszego artykułu lub jest to dozwolone zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/65/UE⁽¹⁾.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania do któregokolwiek z poniższych:

- a) sprzętu niezbędnego do ochrony podstawowych interesów państw członkowskich w zakresie bezpieczeństwa, w tym broni, amunicji oraz materiałów wojskowych przeznaczonych wyłącznie do celów wojskowych;
- b) sprzętu przeznaczonego do wysłania w przestrzeń kosmiczną;
- c) usprawnień technicznych lub przeprojektowania produktów z dodatkiem rtęci, które były produkowane przed dniem 1 stycznia 2018 r., pod warunkiem że takie usprawnienia lub przeprojektowanie prowadzą do zmniejszenia wykorzystania rtęci w tych produktach.

2. Podmioty gospodarcze nie mogą stosować procesów produkcyjnych wykorzystujących rtęć lub związki rtęci, które nie były procesami stosowanymi przed dniem 1 stycznia 2018 r. (zwanym dalej „nowymi procesami produkcyjnymi”), chyba że zezwolono im na to w drodze decyzji przyjętej zgodnie z ust. 6.

Akapit pierwszy niniejszego ustępu nie ma zastosowania do procesów produkcyjnych lub stosowania produktów z dodatkiem rtęci innych niż te, które są objęte zakazem ustanowionym w ust. 1.

3. W przypadku gdy podmiot gospodarczy zamierza ubiegać się o wydanie decyzji zgodnie z art. 6 w celu produkowania lub wprowadzenia do obrotu nowego produktu z dodatkiem rtęci lub stosowania nowego procesu produkcyjnego, który to produkt lub proces przyniósłby znaczące korzyści dla środowiska lub zdrowia i nie stanowiłby znaczącego zagrożenia dla środowiska lub zdrowia ludzi, oraz w przypadku gdy nie są dostępne wykonalne pod względem technicznym alternatywne rozwiązania bezrtęciowe przynoszące takie korzyści, ten podmiot gospodarczy powiadamia o tym właściwe organy danego państwa członkowskiego. Powiadomienie to zawiera następujące informacje:

- a) opis techniczny danego produktu lub procesu;
- b) ocenę korzyści i zagrożeń dla środowiska i zdrowia;
- c) dowody wykazujące brak wykonalnych pod względem technicznym bezrtęciowych alternatyw przynoszących znaczące korzyści dla środowiska lub zdrowia;
- d) szczegółowe wyjaśnienie sposobu, w jaki proces ma funkcjonować lub w jaki produkt ma być produkowany, stosowany i unieszkodliwiany jako odpad po wykorzystaniu, w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony środowiska i zdrowia ludzi.

4. Dane państwo członkowskie przekazuje Komisji powiadomienie otrzymane od podmiotu gospodarczego, jeżeli na podstawie własnej oceny dostarczonych w nim informacji uzna, że spełnione zostały kryteria, o których mowa w ust. 6 akapit pierwszy.

Dane państwo członkowskie informuje Komisję o przypadkach, w których uznało, że kryteria, o których mowa w ust. 6 akapit pierwszy, nie zostały spełnione.

5. W przypadku gdy państwo członkowskie przekazuje powiadomienie zgodnie z ust. 4 akapit pierwszy niniejszego artykułu, Komisja niezwłocznie udostępnia to powiadomienie komitetowi, o którym mowa w art. 22 ust. 1.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/65/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 88).

6. Komisja analizuje otrzymane powiadomienie i ocenia, czy wykazano, że nowy produkt z dodatkiem rtęci lub nowy proces produkcyjny przyniosłby znaczące korzyści dla środowiska lub zdrowia i nie stanowiłby znaczącego zagrożenia dla środowiska ani dla zdrowia ludzi oraz że nie są dostępne wykonalne pod względem technicznym bezrtęciowe alternatywy przynoszące takie korzyści.

Komisja informuje państwa członkowskie o wynikach tej oceny.

Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych decyzje w celu określenia, czy zezwolono na odnośny nowy produkt z dodatkiem rtęci lub nowy proces produkcyjny. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

7. Do dnia 30 czerwca 2018 r. Komisja publicznie udostępni w internecie wykaz procesów produkcyjnych wykorzystujących rtęć lub związki rtęci, które były procesami stosowanymi przed dniem 1 stycznia 2018 r., oraz produktów z dodatkiem rtęci, które były produkowane przed dniem 1 stycznia 2018 r., a także wszelkich mających zastosowanie ograniczeń dotyczących wprowadzania do obrotu.

Artykuł 9

Tradycyjne wydobywanie i przetwarzanie złota na małą skalę

1. Zabrania się tradycyjnego wydobywania i przetwarzania złota tradycyjnie na małą skalę, w ramach którego stosuje się amalgamację za pomocą rtęci w celu otrzymania złota z rudy.
2. Bez uszczerbku dla ust. 1 niniejszego artykułu oraz art. 16, w przypadku gdy istnieją dowody na istnienie częstszych niż jedynie sporadyczne przypadków nieprzestrzegania zakazu określonego w ust. 1 niniejszego artykułu, właściwe organy danego państwa członkowskiego opracowują i wdrażają krajowy plan zgodnie z załącznikiem IV.

Artykuł 10

Amalgamat stomatologiczny

1. Od dnia 1 stycznia 2019 r. amalgamat stomatologiczny stosuje się wyłącznie w formie kapsułkowej w odmierzonej dawce. Zakazuje się stosowania przez lekarzy dentyistów rtęci w formie niekapsułkowej.
2. Od dnia 1 lipca 2018 r. amalgamatu stomatologicznego nie można stosować w leczeniu zębów mlecznych, w leczeniu stomatologicznym dzieci w wieku poniżej 15 lat oraz kobiet ciężarnych lub karmiących, z wyjątkiem sytuacji, w których lekarz dentysta uzna to za absolutnie niezbędne z uwagi na szczególne potrzeby medyczne pacjenta.
3. Do dnia 1 lipca 2019 r. każde państwo członkowskie opracuje krajowy plan dotyczący środków, jakie zamierza wdrożyć w celu stopniowego ograniczania stosowania amalgamatu stomatologicznego.

Państwa członkowskie publicznie udostępniają w internecie swoje krajowe plany oraz przekazują je Komisji w ciągu miesiąca od ich przyjęcia.

4. Od dnia 1 stycznia 2019 r. podmioty prowadzące gabinety stomatologiczne, w których stosowany jest amalgamat stomatologiczny lub w których usuwane są wypełnienia z amalgamatu stomatologicznego lub zęby zawierające takie wypełnienia zapewniają wyposażenie swoich gabinetów w separatory amalgamatu do celów zatrzymywania i zbierania cząstek amalgamatu, w tym również cząstek znajdujących się w zużytej wodzie.

Podmioty te zapewniają, aby:

- a) separatory amalgamatu wprowadzone do użytku od dnia 1 stycznia 2018 r. zapewniały zatrzymywanie co najmniej 95 % cząstek amalgamatu;
- b) od dnia 1 stycznia 2021 r. wszystkie separatory amalgamatu będące w użyciu zapewniały zatrzymywanie cząstek amalgamatu na poziomie określonym w lit. a).

Separatory amalgamatu muszą być konserwowane zgodnie z instrukcjami producenta, aby zapewnić najwyższy wykonalny poziom zatrzymania amalgamatu.

5. Kapsułki i separatory amalgamatu zgodne z normami europejskimi lub z innymi krajowymi lub międzynarodowymi normami zapewniającymi równoważny poziom jakości i zatrzymywania uważa się za spełniające wymogi określone w ust. 1 i 4.

6. Lekarze dentyści zapewniają, aby ich odpadami amalgamatu, w tym również pozostałościami amalgamatu, jego cząstkami, wypełnieniami raz zębami, lub ich częściami, zanieczyszczonymi amalgamatem stomatologicznym, zajmował się i dokonywał ich zbiórki upoważniony do tego zakład lub przedsiębiorstwo specjalizujące się w gospodarowaniu odpadami.

Lekarze dentyści w żadnym przypadku nie mogą uwalniać – bezpośrednio lub pośrednio – takich odpadów amalgamatu do środowiska.

ROZDZIAŁ IV

UNIESZKODLIWIANIE ODPADÓW I ODPADÓW RTĘCIOWYCH*Artykuł 11***Odpady**

Bez uszczerbku dla art. 2 pkt 5 niniejszego rozporządzenia, rtęć i związki rtęci, czy to w postaci czystej, czy też mieszanin, pochodzące z jakichkolwiek poniższych dużych źródeł, uznaje się za odpady w rozumieniu dyrektywy 2008/98/WE oraz unieszkodliwia bez zagrażania zdrowiu ludzi lub szkody dla środowiska, zgodnie z tą dyrektywą:

- a) przemysł chloro-alkaliczny;
- b) oczyszczanie gazu ziemnego;
- c) górnictwo metali nieżelaznych i operacje wytapiania;
- d) uzyskiwanie rtęci z rudy rtęci w Unii.

Unieszkodliwianie nie może prowadzić w żadnej formie do odzysku rtęci.

*Artykuł 12***Sprawozdawczość dotycząca dużych źródeł**

1. Podmioty gospodarcze działające w sektorach przemysłu, o których mowa w art. 11 lit. a), b) i c), do dnia 31 maja każdego roku przesyłają właściwym organom danego państwa członkowskiego następujące informacje i dokumenty:

- a) dane dotyczące całkowitej ilości odpadów rtęciowych składowanych w każdej z ich instalacji;
- b) dane dotyczące całkowitej ilości odpadów rtęciowych przesłanych do poszczególnych obiektów dokonujących czasowego składowania, konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestalania odpadów rtęciowych, lub trwałego składowania odpadów rtęciowych, które poddano konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleni;
- c) lokalizację i dane kontaktowe każdego obiektu, o którym mowa w lit. b);
- d) kopię zaświadczenia dostarczonego przez operatora obiektu dokonującego czasowego składowania odpadów rtęciowych, zgodnie z art. 14 ust. 1;
- e) kopię zaświadczenia dostarczonego przez operatora obiektu dokonującego konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestalania odpadów rtęciowych, zgodnie z art. 14 ust. 2;
- f) kopię zaświadczenia dostarczonego przez operatora obiektu dokonującego trwałego składowania odpadów rtęciowych, które poddano konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleni, zgodnie z art. 14 ust. 3.

2. Dane, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), wyraża się z użyciem kodów określonych w rozporządzeniu (WE) nr 2150/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.

3. Obowiązki określone w ust. 1 i 2 przestają mieć zastosowanie do podmiotu gospodarczego prowadzącego instalacje chloro-alkaliczne po upływie roku od daty likwidacji wszystkich ogniw rtęciowych wykorzystywanych przez podmiot gospodarczy zgodnie z decyzją wykonawczą 2013/732/UE i po przekazaniu całej rtęci do obiektów gospodarowania odpadami.

*Artykuł 13***Składowanie odpadów rtęciowych**

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 5 ust. 3 lit. a) dyrektywy 1999/31/WE, odpady rtęciowe można czasowo składować w postaci ciekłej, pod warunkiem spełnienia szczególnych wymogów dotyczących czasowego składowania odpadów rtęciowych określonych w załącznikach I, II i III do tej dyrektywy oraz pod warunkiem że takie składowanie ma miejsce w obiektach naziemnych przeznaczonych i wyposażonych na potrzeby czasowego składowania odpadów rtęciowych.

Odstępstwo określone w akapicie pierwszym przestaje mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2023 r.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 21 w celu zmiany niniejszego rozporządzenia poprzez przedłużenie okresu dozwolonego czasowego składowania odpadów rtęciowych, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, o nie więcej niż trzy lata.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 2150/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2002 r. w sprawie statystyk odpadów (Dz.U. L 332 z 9.12.2002, s. 1).

3. Przed trwałym unieszkodliwieniem, odpady rtęciowe poddawane są konwersji oraz – w przypadku gdy mają być unieszkodliwione w obiektach naziemnych – konwersji i zestaleni.

Odpady rtęciowe poddane konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleni trwale unieszkodliwia się wyłącznie w następujących obiektach trwałego składowania zatwierdzonych jako obiekty unieszkodliwiania odpadów niebezpiecznych:

- a) kopalnie soli przystosowane do trwałego składowania odpadów rtęciowych, które poddano konwersji, lub głębokie podziemne formacje skały zwięzłej zapewniające poziom bezpieczeństwa i zamknięcia co najmniej równoważny temu poziomowi w kopalniach soli; lub
- b) obiekty naziemne przeznaczone i wyposażone na potrzeby trwałego składowania odpadów rtęciowych, które poddano konwersji i zestaleni, zapewniające poziom bezpieczeństwa i zamknięcia co najmniej równoważny temu poziomowi w obiektach, o których mowa w lit. a).

Operatorzy obiektów trwałego składowania zapewniają, aby odpady rtęciowe, które poddano konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleni, były przechowywane odseparowane do innych odpadów oraz w pojemnikach w zapieczętowanej komorze przeznaczonej do składowania. Operatorzy ci zapewniają ponadto, aby wymogi określone w dyrektywie 1999/31/WE, w tym również wymogi szczególne dotyczące czasowego składowania odpadów rtęciowych określone załączniku I część 8 akapit trzeci i piąty oraz w załączniku II do tej dyrektywy, zostały spełnione w odniesieniu do obiektów trwałego składowania.

Artykuł 14

Identyfikowalność

1. Operatorzy obiektów dokonujących czasowego składowania odpadów rtęciowych ustanawiają rejestr obejmujący następujące informacje:

- a) w odniesieniu do każdej przyjętej partii odpadów rtęciowych:
 - (i) pochodzenie oraz ilość tych odpadów;
 - (ii) imię i nazwisko lub nazwę oraz dane kontaktowe dostawcy i właściciela tych odpadów;
- b) w odniesieniu do każdej partii odpadów rtęciowych opuszczającej obiekt:
 - (i) ilość tych odpadów oraz zawartość rtęci w tych odpadach;
 - (ii) miejsce przeznaczenia oraz planowaną operację unieszkodliwiania tych odpadów;
 - (iii) kopię zaświadczenia przedstawionego przez operatora obiektu dokonującego konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleni tych odpadów, zgodnie z ust. 2;
 - (iv) kopię zaświadczenia dostarczonego przez operatora obiektu dokonującego trwałego składowania odpadów rtęciowych, które poddano konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleni, zgodnie z ust. 3;
- c) ilość składowanych w obiekcie odpadów rtęciowych na koniec każdego miesiąca.

Gdy tylko odpady rtęciowe opuszczą obiekt czasowego składowania, operatorzy obiektów dokonujących czasowego składowania odpadów rtęciowych wydają zaświadczenie potwierdzające wysłanie odpadów rtęciowych do obiektu dokonującego operacji unieszkodliwiania objętego zakresem niniejszego artykułu.

Po wydaniu zaświadczenia, o którym mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, jego kopię przekazuje się niezwłocznie zainteresowanym podmiotom gospodarczym, o których mowa w art. 12.

2. Operatorzy obiektów dokonujących konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleni odpadów rtęciowych, ustanawiają rejestr obejmujący następujące informacje:

- a) w odniesieniu do każdej przyjętej partii odpadów rtęciowych:
 - (i) pochodzenie oraz ilość tych odpadów;
 - (ii) imię i nazwisko lub nazwę oraz dane kontaktowe dostawcy i właściciela tych odpadów;

- b) w odniesieniu do każdej partii opuszczających obiekt odpadów rtęciowych, które poddano konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleni:
- (i) ilość tych odpadów oraz zawartość rtęci w tych odpadach;
 - (ii) miejsce przeznaczenia i planowaną operację unieszkodliwienia tych odpadów
 - (iii) kopię zaświadczenia dostarczonego przez operatora obiektu dokonującego trwałego składowania tych odpadów, zgodnie z ust. 3;
- c) ilość składowanych w obiekcie odpadów rtęciowych na koniec każdego miesiąca.

Gdy tylko operacja konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleni całej partii zostanie zakończona, operatorzy obiektów dokonujących konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleni odpadów rtęciowych, wydają zaświadczenie potwierdzające, że dokonano konwersji całej partii odpadów rtęciowych oraz – w stosownych przypadkach – zestaleni.

Po wydaniu zaświadczenia, o którym mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, jego kopię przekazuje się niezwłocznie operatorom obiektów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz zainteresowanym podmiotom gospodarczym, o których mowa w art. 12.

3. Gdy tylko operacja unieszkodliwienia całej partii zostanie zakończona, operatorzy obiektów dokonujących trwałego składowania odpadów rtęciowych, które poddano konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleni, wydają zaświadczenie potwierdzające, że cała partia odpadów rtęciowych poddanych konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleni została umieszczona w miejscu trwałego składowania zgodnie z dyrektywą 1999/31/WE, zawierające informacje o miejscu składowania.

Po wydaniu zaświadczenia, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, jego kopię przekazuje się niezwłocznie operatorom obiektów, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, oraz zainteresowanym podmiotom gospodarczym, o których mowa w art. 12.

4. Każdego roku do dnia 31 stycznia operatorzy obiektów, o których mowa w ust. 1 i 2, przekazują rejestr zawierający informacje dotyczące poprzedniego roku kalendarzowego właściwym organom danych państw członkowskich. Właściwe organy danych państw członkowskich co roku przekazują Komisję każdy otrzymany rejestr.

Artykuł 15

Tereny zanieczyszczone

1. Komisja organizuje wymianę informacji z państwami członkowskimi na temat środków podejmowanych na poziomie krajowym w celu identyfikacji i oceny terenów zanieczyszczonych rtęcią i związkami rtęci oraz w celu przeciwdziałania znaczącym zagrożeniom, jakie tego rodzaju zanieczyszczenia mogą stanowić dla zdrowia ludzi i dla środowiska.
2. Do dnia 1 stycznia 2021 r., Komisja publicznie udostępnia w internecie informacje zgromadzone na podstawie ust. 1, w tym również wykaz terenów zanieczyszczonych rtęcią i związkami rtęci.

ROZDZIAŁ V

SANKCJE, WŁAŚCIWE ORGANY I SPRAWOZDAWCZOŚĆ

Artykuł 16

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji za naruszenia niniejszego rozporządzenia oraz podejmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia ich wdrożenia. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach i środkach do odnośnych dni wejścia w życie odpowiednich przepisów niniejszego rozporządzenia i niezwłocznie przekazują informacje o wszelkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.

Artykuł 17

Właściwe organy

Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy odpowiedzialne za wykonywanie obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 18

Sprawozdanie

1. Do dnia 1 stycznia 2020 r., a następnie w odpowiednich odstępach czasu, państwa członkowskie sporządzają, przekazują Komisji oraz publicznie udostępniają w internecie sprawozdanie zawierające następujące informacje:

- a) informacje dotyczące wykonania niniejszego rozporządzenia;
- b) informacje niezbędne do wypełnienia przez Unię obowiązku sprawozdawczego ustanowionego na mocy art. 21 konwencji;
- c) streszczenie informacji zgromadzonych zgodnie z art. 12 niniejszego rozporządzenia;
- d) informacje dotyczące rtęci znajdującej się na ich terytoriach:
 - (i) wykaz miejsc, w których znajdują się zapasy rtęci przekraczające 50 ton metrycznych, inne niż odpady rtęciowe, a także ilość rtęci w każdym miejscu;
 - (ii) wykaz miejsc, w których zgromadzono ponad 50 ton metrycznych odpadów rtęciowych, a także ilość odpadów rtęciowych w każdym miejscu; oraz
- e) wykaz źródeł dostaw rtęci w ilości przekraczającej 10 ton metrycznych rtęci rocznie, w przypadku gdy państwa członkowskie zostały o tych źródłach poinformowane.

Państwa członkowskie mogą zdecydować o nieudostępnianiu publicznie którejkolwiek z informacji, o których mowa w akapicie pierwszym, z któregośkolwiek z powodów, o których mowa w art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/4/WE⁽¹⁾, z zastrzeżeniem art. 4 ust. 2 akapit drugi tej dyrektywy.

2. Do celów sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, Komisja udostępnia państwom członkowskim elektroniczne narzędzie sprawozdawcze.

Komisja przyjmuje akty wykonawcze zawierające odpowiednie kwestionariusze w celu określenia treści, informacji i kluczowych wskaźników skuteczności działania potrzebnych, aby spełnić wymogi wynikające z ust. 1, a także format i częstotliwość sprawozdania, o którym mowa w ust. 1. Kwestionariusze te nie mogą powielać obowiązków w zakresie sprawozdawczości, spoczywających na Stronach konwencji. Akty wykonawcze, o których mowa w niniejszym ustępie, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

3. Państwa członkowskie niezwłocznie udostępniają Komisji sprawozdania przekazane sekretariatowi konwencji.

Artykuł 19

Przegląd

1. Do dnia 30 czerwca 2020 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wyników swojej oceny dotyczącej:

- a) potrzeby regulowania przez Unię emisji rtęci i związków rtęci z krematoriów;
- b) wykonalności stopniowego zaprzestawiania stosowania amalgamatu stomatologicznego w perspektywie długoterminowej, najlepiej do 2030 r., z uwzględnieniem planów krajowych, o których mowa w art. 10 ust. 3, oraz przy pełnym poszanowaniu kompetencji państw członkowskich w zakresie organizowania i świadczenia usług zdrowotnych i opieki medycznej; oraz
- c) korzyści środowiskowych oraz wykonalności dalszego dostosowania załącznika II do odpowiednich przepisów prawodawstwa unijnego regulujących wprowadzanie do obrotu produktów z dodatkiem rtęci.

2. Do dnia 31 grudnia 2024 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wykonania i przeglądu niniejszego rozporządzenia, między innymi w świetle oceny skuteczności przeprowadzonej przez Konferencję Stron konwencji oraz sprawozdań przekazanych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 18 niniejszego rozporządzenia i art. 21 konwencji.

3. W stosownych przypadkach Komisja przedstawia wniosek ustawodawczy wraz ze swoimi sprawozdaniami, o których mowa w ust. 1 i 2.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/4/WE z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26).

ROZDZIAŁ VI

UPRAWNIENIA DELEGOWANE I WYKONAWCZE

Artykuł 20

Zmiana załączników

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 21 niniejszego rozporządzenia w celu zmiany załączników I, II, III i IV do niego, aby dostosować je do decyzji przyjmowanych przez Konferencję Stron konwencji zgodnie z art. 27 konwencji, pod warunkiem że Unia poparła daną decyzję w drodze decyzji Rady przyjętej zgodnie z art. 218 ust. 9 TFUE.

Artykuł 21

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 13 ust. 2 i art. 20, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 13 czerwca 2017 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 13 ust. 2 i art. 20, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 13 ust. 2 i art. 20 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 22

Procedura komitetowa

1. Przy przyjmowaniu formularzy dotyczących przywozu i wywozu zgodnie z art. 6, wymogów technicznych dotyczących bezpiecznego dla środowiska tymczasowego składowania rtęci, związków rtęci lub mieszanin rtęci zgodnie z art. 7 ust. 3, decyzji na podstawie art. 8 ust. 6 oraz kwestionariuszy zgodnie z art. 18 ust. 2 Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 23

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 1102/2008 uchyla się ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2018 r.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku V.

*Artykuł 24***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2018 r.

Jednakże załącznik III część I lit. b) stosuje się od dnia 11 grudnia 2017 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 17 maja 2017 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

C. ABELA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Związki rtęci objęte zakresem art. 3 ust. 2 i 3 oraz art. 7 ust. 3 oraz mieszaniny rtęci objęte zakresem art. 3 ust. 2, art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 3

Związki rtęci objęte zakazem wywozu od dnia 1 stycznia 2018 r.:

- Chlorek rtęci (I) (Hg_2Cl_2 , CAS RN 10112-91-1)
- Tlenek rtęci (II) (HgO , CAS RN 21908-53-2)
- Ruda cynobru
- Siarczek rtęci (HgS , CAS RN 1344-48-5)

Związki rtęci objęte zakazem wywozu od dnia 1 stycznia 2020 r.:

- Siarczan rtęci (II) (HgSO_4 , CAS RN 7783-35-9)
- Azotan rtęci (II) ($\text{Hg}(\text{NO}_3)_2$, CAS RN 10045-94-0)

Mieszaniny rtęci objęte zakazem wywozu i przywozu od dnia 1 stycznia 2018 r.:

- Mieszaniny rtęci z innymi substancjami, w tym stopy rtęci, przy wagowym stężeniu rtęci co najmniej 95 %.

—

ZAŁĄCZNIK II

Produkty z dodatkiem rtęci, o których mowa w art. 5

Część A – Produkty z dodatkiem rtęci

Produkty z dodatkiem rtęci	Data wejścia w życie zakazu przywozu, wywozu i produkcji produktów z dodatkiem rtęci
1. Baterie lub akumulatory, które wagowo zawierają powyżej 0,0005 % rtęci.	31.12.2020
2. Przelączniki i przekaźniki, z wyjątkiem mostków pojemnościowych i reflektometrycznych o bardzo dużej dokładności oraz wysokoczęstotliwościowych przelączników i przekaźników częstotliwościowych radiowych stosowanych w instrumentach do monitorowania i sterownikach o zawartości rtęci nieprzekraczającej 20 mg na mostek, przelącznik lub przekaźnik.	31.12.2020
3. Kompaktowe lampy fluorescencyjne (CFL) stosowane na potrzeby oświetlenia ogólnego: a) CFL.i o mocy ≤ 30 watów i zawartości rtęci przekraczającej 2,5 mg na rurę świetlówki; b) CFL.ni o mocy ≤ 30 watów i zawartości rtęci przekraczającej 3,5 mg na rurę świetlówki.	31.12.2018
4. Następujące liniowe lampy fluorescencyjne (LFL) stosowane na potrzeby oświetlenia ogólnego: a) z luminoforem trójpasnowym o mocy < 60 watów i zawartości rtęci przekraczającej 5 mg na lampę; b) z luminoforem halofosforanowym o mocy ≤ 40 watów i zawartości rtęci przekraczającej 10 mg na lampę.	31.12.2018
5. Wysokoprężne lampy rtęciowe (HPMV) na potrzeby oświetlenia ogólnego.	31.12.2018
6. Następujące lampy fluorescencyjne z zimną katodą z dodatkiem rtęci oraz lampy fluorescencyjne z zewnętrzną katodą (CCFL i EEFL), z dodatkiem rtęci, do wyświetlaczy elektronicznych: a) lampy krótkie (≤ 500 mm) o zawartości rtęci przekraczającej 3,5 mg na lampę; b) lampy o średniej długości (> 500 mm i $\leq 1\ 500$ mm) o zawartości rtęci przekraczającej 5 mg na lampę; c) lampy długie ($> 1\ 500$ mm) o zawartości rtęci przekraczającej 13 mg na lampę.	31.12.2018
7. Kosmetyki zawierające rtęć i związki rtęci, z wyjątkiem szczególnych przypadków ujętych w załączniku V pozycje 16 i 17 do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 ⁽¹⁾ .	31.12.2020
8. Środki ochrony roślin, środki biobójcze i środki przeciwbakteryjne stosowane miejscowo.	31.12.2020
9. Następujące nieelektroniczne urządzenia pomiarowe: a) barometry; b) higrometry; c) manometry; d) termometry i inne urządzenia do nieelektrycznego pomiaru temperatury; e) sfigmomanometry; f) czujniki tensometryczne wykorzystywane w pletyzmografach;	31.12.2020

Produkty z dodatkiem rtęci	Data wejścia w życie zakazu przywozu, wywozu i produkcji produktów z dodatkiem rtęci
g) piknometry rtęciowe; h) rtęciowe urządzenia pomiarowe do określania temperatury mięknięcia. Pozycja ta nie obejmuje następujących urządzeń pomiarowych: <ul style="list-style-type: none"> — nieelektronicznych urządzeń pomiarowych zainstalowanych w dużych urządzeniach lub stosowanych do pomiarów o wysokiej precyzji, dla których nie ma odpowiednich bezrtęciowych alternatyw; — urządzeń pomiarowych starszych niż 50 lat w dniu 3 października 2007 r.; — urządzeń pomiarowych przeznaczonych do pokazywania na publicznych wystawach ze względów kulturowych i historycznych. 	
(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. dotyczące produktów kosmetycznych (Dz.U. L 342 z 22.12.2009, s. 59).	

Część B – Dodatkowe produkty wyłączone z wykazu w niniejszym załączniku część A

Przełączniki i przekaźniki, lampy fluorescencyjne z zimną katodą i lampy fluorescencyjne z zewnętrzną katodą (CCFL i EEFL) do wyświetlaczy elektronicznych oraz urządzenia pomiarowe, gdy są wykorzystywane w celu wymiany części większego sprzętu i pod warunkiem że nie ma dostępnych, możliwych do zastosowania alternatyw bezrtęciowych dla tej części, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE ⁽¹⁾ i dyrektywą 2011/65/UE.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/53/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz.U. L 269 z 21.10.2000, s. 34).

ZAŁĄCZNIK III

Związane z rtęcią wymogi mające zastosowanie do procesów produkcyjnych, o których mowa w art. 7 ust. 1 i 2

Część I: Zakaz stosowania rtęci lub związków rtęci, czy to w postaci czystej, czy też mieszanin, w procesach produkcyjnych

- a) od dnia 1 stycznia 2018 r.: w procesach produkcyjnych, w których rtęć lub związki rtęci są stosowane jako katalizator;
- b) na zasadzie odstępstwa od lit. a), produkcji chlorku winylu zakazuje się od dnia 1 stycznia 2022 r.;
- c) od dnia 1 stycznia 2022 r.: w procesach produkcyjnych, w których rtęć jest stosowana jako elektroda;
- d) na zasadzie odstępstwa od lit. c), od dnia 11 grudnia 2017 r.: w produkcji chloro-alkalicznej, w której rtęć jest stosowana jako elektroda;
- e) na zasadzie odstępstwa od lit. c), produkcji metanolanu lub etanolanu sodu lub potasu zakazuje się od dnia 1 stycznia 2028 r.;
- f) od dnia 1 stycznia 2018 r.: produkcji poliuretanu, w zakresie, w jakim nie jest ona ograniczona lub zakazana zgodnie z załącznikiem XVII pozycja 62 do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006.

Część II: Ograniczenia dotyczące procesów produkcyjnych w zakresie stosowania i uwalniania rtęci i związków rtęci

Produkcja metanolanu lub etanolanu sodu lub potasu

Produkcja metanolanu lub etanolanu sodu lub potasu musi odbywać się zgodnie z częścią I lit. e) oraz z zastrzeżeniem następujących warunków:

- a) zakaz stosowania rtęci z podstawowego wydobycia rtęci;
- b) do 2020 r. zmniejszenie bezpośredniego i pośredniego uwalniania rtęci i związków rtęci do powietrza, wody i gruntu w przeliczeniu na jednostkę produkcji o 50 % w porównaniu z 2010 r.;
- c) wsparcie dla badań i rozwoju w odniesieniu do bezrtęciowych procesów produkcyjnych; oraz
- d) od dnia 13 czerwca 2017 r. zdolność produkcyjna instalacji, w których wykorzystuje się rtęć lub związki rtęci do produkcji metanolanu lub etanolanu sodu lub potasu, i które eksploatowano przed tą datą, nie może zostać zwiększona, a uruchamianie nowych instalacji jest niedozwolone.

—

ZAŁĄCZNIK IV

Treść krajowego planu tradycyjnego wydobycia i przetwarzania złota na małą skalę, o którym mowa w art. 9

Krajowy plan musi zawierać następujące informacje:

- a) cele krajowe i cele dotyczące redukcji w celu wyeliminowania stosowania rtęci i związków rtęci;
- b) działania mające na celu wyeliminowanie:
 - (i) amalgamacji rudy;
 - (ii) otwartego spalania amalgamatu lub amalgamatu przetworzonego;
 - (iii) spalania amalgamatu na obszarach zamieszkałych; oraz
 - (iv) ługowania cyjankiem osadów, rudy lub zwałowisk, do których dodano rtęć, bez jej wcześniejszego usunięcia;
- c) działania mające na celu ułatwienie sformalizowania lub uregulowania sektora tradycyjnego wydobycia i przetwarzania złota na małą skalę;
- d) podstawowe oszacowania ilości wykorzystywanej rtęci i praktyk stosowanych w tradycyjnym wydobyciu i przetwarzaniu złota na małą skalę na terytorium danego państwa;
- e) strategię wspierania redukcji emisji i uwolnień rtęci i narażenia na jej działanie w tradycyjnym wydobyciu i przetwarzaniu złota na małą skalę, w tym metody bezrtęciowe;
- f) strategię zarządzania handlem rtęcią i związkami rtęci oraz zapobiegania stosowaniu tych substancji, zarówno ze źródeł zagranicznych, jak i krajowych, w tradycyjnym wydobyciu i przetwarzaniu złota na małą skalę;
- g) strategię angażowania zainteresowanych stron w realizację i kontynuację prac nad krajowym planem;
- h) strategię zdrowia publicznego w zakresie narażenia na działanie rtęci górników pracujących przy tradycyjnym wydobyciu złota na małą skalę oraz ich społeczności, obejmującą między innymi gromadzenie danych dotyczących zdrowia, szkolenie pracowników służby zdrowia oraz podnoszenie świadomości poprzez ośrodki zdrowia;
- i) strategię mającą na celu zapobieganie narażeniu podatnych na zagrożenia grup, w szczególności dzieci i kobiet w wieku rozrodczym, a zwłaszcza kobiet w ciąży, na działanie rtęci wykorzystywanej w tradycyjnym wydobyciu i przetwarzaniu złota na małą skalę;
- j) strategię informowania górników pracujących przy tradycyjnym wydobyciu złota na małą skalę i narażonych społeczności; oraz
- k) harmonogram realizacji krajowego planu.

ZAŁĄCZNIK V

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 1102/2008	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 ust. 1	art. 3 ust. 1 i 2
art. 1 ust. 2	art. 3 ust. 3
art. 1 ust. 3	art. 3 ust. 4
art. 2	art. 11
art. 3 ust. 1 lit. a)	art. 13 ust. 3 lit. a)
art. 3 ust. 1 lit. b)	art. 13 ust. 1
art. 3 ust. 1 akapit drugi	art. 13 ust. 1 akapit pierwszy oraz art. 13 ust. 3 akapit trzeci
art. 3 ust. 2	—
art. 4 ust. 1	art. 13 ust. 1
art. 4 ust. 2	art. 13 ust. 1
art. 4 ust. 3	—
art. 5 ust. 1	—
art. 5 ust. 2	—
art. 5 ust. 3	—
art. 6 ust. 1 lit. a)	—
art. 6 ust. 1 lit. b)	art. 12 ust. 1 lit. a)
art. 6 ust. 1 lit. c)	art. 12 ust. 1 lit. b) i c)
art. 6 ust. 2 lit. a)	art. 12 ust. 1 lit. a)
art. 6 ust. 2 lit. b)	art. 12 ust. 1 lit. b) i c)
art. 6 ust. 3	art. 12 ust. 1
art. 6 ust. 4	—
art. 7	art. 16
art. 8 ust. 1	—
art. 8 ust. 2	—
art. 8 ust. 3	—
art. 8 ust. 4	—
art. 8 ust. 5	—
art. 9	—